ANUL I.— No. 28. | 2 LEI EXELARUL | MARȚI 21 AUGUST 1923

CUVÂNTUL STUDENȚESC

ORGANUL·STUDENȚIMEI·ROMÂNE
DIN INTREAGA ȚARĂ

Redacția și Administrația:
Bulevardul Elisabeta
(Palatul Eforiei)

Anunciuri și Reclame
se primesc la Administrația ziarului.

PREȚUL:
2 Lei numărul în Țară.
3 Lei numărul în Străinătate.

ABONAMENTE
Pe 12 luni — — — Lei 100.—
Pe 6 „ — — — „ 60.—
Pe 3 „ — — — „ 30.—

Pentru
Preoți, Profesori, Invățători, Studenți și Ofițeri:
Pe 12 luni — — — Lei 70.—
Pe 6 „ — — — „ 40.—
Pe 3 „ — — — „ 25.—

O NEDREPTATE

— Oprirea Congresului Studențesc —

de OCTAVIAN GOGA.

Nu mă miră câtuși de puțin că ferventii apărători ai *„drepturilor omului"* nu au nimic de zis. Gazetele lor, care se înduioșează până la lacrimi de câteori consângenii dela Jilava refuză triptura sau Goistein cu bomba dela Senat le strecoară răvașul lui, de astădată sunt în dulce unison cu guvernul, aplaudă măsura draconică ce s'a luat sau tac mulcom și râd în pumni.

Lumea românească însă nu-și vede oglida ei în presa de bulevard și urmăește cu alte sentimente oprirea congresului studențesc ce se proiectase la Cluj. Oamenii cinstiți, pentru cari problemele naționale nu sunt marfă de vânzare, n'au nici un motiv special de bucurie în fața acestei severități deplasate. Stânjenirea libertății de întrunire pe seama tinerimii noastre intelectuale pare ciudată, într'o vreme când răscolind interese foarte puțin patriotice, fel de fel de adunări se țin lanț și aruncă lozince subversive în opinia publică. A invoca deci în astfel de împrejurări idea că studențimea universitară, ieșind din cadrul atribuțiilor ei, ar putea agita societatea cu credințe inoportune, e o justificare comodă, lipsită de temei și seriozitate.

Scriu aceste rânduri, povățuit de liniște și judecată obiectivă.

Nu fac parte din aceia care turbură atmosfera senină a băncilor de studiu. Niciodată, nu mi-a trecut prin minte să aprob maniera detestabilă a atâtor demagogi ce-au angajat sufletele plăpânde ale studenților la fluctuații trecătoare de politică curentă. Am văzut totdeauna în *Alma Mater* un lăcaș de adăpost al muncii și al idealului care planează sus în sferele limpezi ale abstracțiunii. Pe coridoarele universităților, de câte ori m'am strecurat am resimțit un fior venit de departe din înălțimile siderale ale minții pure și-am înțeles pretutindeni că vâltoarea de pe stradă e tot atât de nepotrivită între zidurile lor ca și subt cupola unei biserici. Pentru vremile normale ale unei societăți ordonate mi-am dat seama că sgomotul profan al vieții trebuie oprit la poarta bibliotecilor și că preocupările de-afară sunt pentru laboratorii elemente turburătoare. Aceste convingeri m'au făcut să detest pornirile ieftine ale tuturor iubitorilor de clamoare studențească și să fiu stăpânit de sfială de câte ori tineri cu tâmplele ferbinți de visuri îmi cer un cuvânt și-un îndemn.

Războiul de ieri, marele pedagog al tuturor, mi-a arătat că la zile de mari sguduiri și prefaceri intervin roluri noi și îndatoriri pe care actualitatea le împinge la suprafață. Câmpul de bătaie cu hecatombele lui cerea sângele generos și proaspăt al tinereții, singura chezășie de putere și de biruință. Continentul coborât în tranșee își scotea băieții din camera de studiu și i trimitea la marele examen al morții. Din toate părțile isbucnea adevărul că pentru o operă de sacrificiu și pentru un avânt impetuos spre ideal se cer instinctele, imaginația și nervii de douăzeci de ani. De-aceia un val de tinerețe s'a revărsat peste omenire și în vreme ce batalioanele se înșiruiau pe linia de foc, sălile universitare deveneau din ce în ce mai tăcute lăsând să se aștearnă praful pe rafturile de cărți. In astfel de clipe, firește, suflarea aprinsă a pătruns și în universitățile românești. Tineretul nostru dela școală cu-o intuiție sigură a sezizat problema de existență a neamului și dela început a fost robit de măreția ei. In anii de frământare ai neutralității, când opinia publică trebuia reconfortată pe urma agitațiilor atâtor agenți nemțești care mișunau în toate colțurile la București stropind păcatul cu ploaie de aur, universitatea a fost un focar permanent de ridicare a moralului maselor și de propagandă neobosită pentru desrobirea Ardealului. In această perioadă tulbure pe care ne-o reamintim atât de bine cu năvala cumpărătorilor de grâne și de conștiințe românești, pe vremea când foarte mulți viteji postumi ai politicei actuale pipăiau cu mintea găunoasă „și la dreapta și la stânga", pe când celebrul Günther își compunea lista și rozenthalii aveau mari stăbiciuni pentru marca germană, studenții stigmatizau corupția, mișcau toate fibrele societății cu revolta lor nobilă, erau o oază strălucitoare de speranță și ideal... Mulțimea și-atunci ca și astă-zi își vedea de treabă în încrucișarea de mici interese și porniri egoiste rodea metodic microbul dușman, se lansau afaceri, se grămădeau samsari și formidabile consilii de administrație își plimbau ispita lor, scormonind apetitul oamenilor politici. Mâinile însă și-atunci ca și astăzi, cu cât erau mai tinere cu atât erau mai curate și în mijlocul unui sgomot de târg și de care în Bucureștii neutralității la statuia lui Mihai Viteazul veghea întotdeauna un mănunchiu de băiețandri sbuciumați de credință...

In mijlocul acestei învălmășeli din pragul războiului nostru tineretul și cu deosebire studenții dela universități au fost cel mai prețios punct de razim al revendicărilor naționale și puritanismul lor a exercitat asupra lumii dela noi o influență binefăcătoare de redeșteptare sufletească. Nu e de mirat deci, dacă în asemenea circumstanțe, toți câți propovăduiau datoria de sânge a României, ne-am apropiat cu drag de tinerii cărturari care ne dădeau și sensația neprihănită a unei siguranțe morale și garanția deplină că jertfa de mâine îi va secera în primele rânduri. Mi-aduc aminte de pilda de tabloul mișcător al congresului studențesc din luna August 1915, la Galați, unde părintele Lucaci împletea fulgere și implora binecuvântarea cerului pentru furtuna dorită de noi. Recitesc astăzi cuvintele ce mi le smulgeau miile de studenți; — Dragi prieteni, frământați-vă! Scuturați praful cărților și ieșiți la larg! Fiți elementul de purificare morală într'o epocă de materialism rușinos, lăsați bătrânilor să păzească ei comoara înțelepciunii, să fie ei creerul neamului, voi sunteți pumnul acestui popor, care va trebui să lovească odată, dacă nu vrea să moară. Intr'o țară în care cuminții se înmulțesc așa de îngrijitor, faceți-vă voi un titlu de glorie din a asculta bătăile inimii. Numai așa veți avea pentru tâmplele cărunte de mai târziu o rază de lumină și-o justificare superioară"...

Războiul a venit în curând la noi și mulți din băieții care-și hotărâseră atunci viitorul congres la Cluj s'au oprit în drum pe veci în trecătorile munților pe cari le-au botezat cu sânge. Ei au răscumpărat cu oasele lor și slava noastră proaspătă și roadele biruinții.

Pe vremea acestor grele încercări îmi închipuiam că rolul tineretului se va schimba în ziua când pacea va reveni și goarna de luptă va înceta să sune. Câștigând o țară nouă de vastă suprafață, lovită de toate stigmatele străinismului copleșitor, studențimea, îmi ziceam va trebui să reintre iute și degrabă în bibliotecă, ca să împlinească golurile celor morți și mai ales să dea contribuțiile necesare pentru o civilizație la începuturile ei. Vedeam înființându-se culburi noi de cultură în provinciile desrobite, vedeam setea de lumină sbucnind cu patimă după veacuri de neapăsare și mă gândeam că în câțiva ani aspectul intelectual al țării va primi o înfățișare schimbată. Așteptările care a pornit să se realizeze din primele zile ale păcii. Poporul nostru care a sângerat în mod neobișnuit pe câmpul de bătaie a priceput pe de-a'ntregul necesitatea unor largi îndrumări culturale și zeci de mii s'au desprins din umbra satelor să treacă pe băncile universitare. Mai mult! Acești tineri cari veneau din fața morții și-au reluat frumușel cărțile lor cu liniște și discreție, înțelegându-și pe deplin menirea. Nici un chiot de triumf nu s'a auzit din partea lor, nici o stăruitoare dorință de a se frământa mai departe în viața publică. Intr'o vreme când legionarii cehoslovacise constituiau într'un partid politic, când tinerii luptători din Italia urzeau firele fascismului și cei din Franța se agitau în mișcări similare, studențimea noastră din primii ani de după război a fost stăpâită numai de calmul problemelor profesionale.

In acest timp însă, societatea și mai ales cercurile conducătoare au perdut aproape cu totul din vedere cele mai elementare interese ale generației intelectuale de mâine. Idealismul cetelor de tineri smulși în mare parte din ograda săracă a țăranilor năpăstuiți, s'a lovit de realitatea aspră a prezentului. Copleșiți de mizerie, de obicei lipsiți de ocrotirea statului, ei s'au văzut în lupta grea a a vieții orfani și fără sprijin. Deodată cu părăsirea lor, lumea dimprejur a început să uite repede morala austeră a tranșeelor și toate lozincele luptei de ieri. S'au ivit tot mai dese fenomene de destrămare a credinței, micii negustori de toate nuanțele au năpădit arena, atmosfera s'a trivializat și însăși ideia națională a început să sufere dureroase eclipse. La toate acestea s'a adăugat năvala străinilor ieșiți ca din pământ din toate colțurile și înfipți și la universități, bogați, rumeni și îndrăzneți, înarmați cu toate avantagiile adăpostului de ieri și cu multele subterfugii ale inconștienții noastre de astăzi.

In fața acestor situații tot mai înrăutițite instinctul tineretului cu orientarea lui fină și sigură a început să simtă primejdia. Reacțiunea s'a pornit, cu un val țâșnit din inima tuturor și-a coprins degrabă miile de studenți. Ei au înțeles că nu sunt vremuri normale încă și că rolul lor de asanatori ai societății divine din nou actual. Ca și pe vremea neutralității politice de ieri, în neutralitatea morală de azi tineretul curat să agită și-și strigă revolta. E o mare copilărie și-o crasă ignoranță să se caute instigatori atunci când avem în față protestarea unanimă a unei generații întregi. Sunt ca și „copiii" din romanul lui Turgenieff, ca și mișcările Germaniei tinere de pe vremea lui Fichte, scoase la suprafață de cauze multiple și încetate numai atunci când obiectivul lor a fost atins. De-aceia agitația lor a tăiat unde tot mai largi mărindu-și proporțiile. Că s'au lăsat prinși de exagerări uneori, că unele din lozincele ce-au lansat sunt discutabile, altele fără temei, e adevărat; în fond însă protestarea lor se brodează pe principiul demnității naționale și-al curățeniei de suflet atât de necesare și tot mai nesocotite în zilele din urmă.

Iată de ce guvernul a făcut un act de mare nedreptate și de complectă nepricepere, când cu o simplă măsură de poliție a lovit pătura cea mai onestă în năzuințele ei, într'o vreme când atâția nebuni sun îngăduiți să urle pe la toate răspântiile și atâți amnestiați ai curților marțiale își plimbă slobozi sgomotoasa lor impertinență...

Că se bucură rozenthalii și honigmanii nu mă mir, fiindcă negoațele lor sunt strivite de aprobiu la aceste suflete cinstite, — dar mulțimea românească a înregistrat cu răceală brutalitatea.

Intru cât mă privește, cu cât mai adânc caut să cântăresc stările de azi cu atât mai mult văd că societatea noastră lipsită de disciplina gândirii și sguduită adese de penibile perturbații morale, nu are decât să câștige pe urma corectivului de care o împărtășește mișcarea studenților universitari.

De-aceia nu pot decât să repet în situația actuală cuvintele rostite odinioară:

— „Tinerimea e resortul însuflețirii unui neam; termometrul spiritului de jertfă a societății. Zile ca cele de astăzi trebue să-i arate înălțimea morală. Ințelepciunea politică, cumpătul diplomatic, tergiversările de culise și alte vorbe mari din camera de vechituri a neputinței, nu se cunosc încă la acești iluminați cu ochi aprinși. Odată și odată, ei le vor primi deodată cu reumatismele, dar până atunci sângele trebue să fiarbă și credința să-și ceară drepturile ei".

„Frământați-vă, deci, dragi prieteni"!

„Deasupra sbuciumului vostru văd cum planează fiorul istoric al atâtor generații de tineri cari au visat ca și voi căutând leac pentru durerile altora".

Octavian Goga

6/19 August 1917 — Mărășești — 6/19 August 1923

Studențimea se închină, astăzi, celor ce muriră „MUȘCÂND PĂMÂNTUL" ca să ni-l lase NOUĂ

. . . . *)

Un glas răsună'n aer: Cu Dumnezeu 'nainte!
S'aprind pe baionete zigzaguri luminoase,
Iar sângele din piepturi țâșnește acum fierbinte.
In mâini ei nu țin arme, ci seceri lungi și coase...
E cald... E cald ca'n August în zilele de muncă;
Un val de snopi s'abate, cresc altele trufașe
Pe frunte casc-apasă prea greu. Ei o aruncă.
Iși lapădă tunica... Adie de pe luncă
O dâră de răcoare prin pânza de cămașe...
E cald ca'n zile calde de seceriș. Broboane
De sânge și sudoare le-alunecă pe frunte,
Mormanele de leșuri se'nalță ca un munte.
Și lupta ține cruntă de-alungul, nopți și zile!
Când spanga le e ruptă și nu au proectile,
Atunci își fac o ghioacă din orice pat de pușcă,
Isbesc vârtos cu pumnii, înjură crunt și mușcă.
Nici un soldat — să aibă o rană cât de-adâncă —
Nu-și părăsește locul; el luptă până moare,
Și lovitura'i dată cu-așa de grea vigoare
Că pare'n clipa-aceea că e cioplită'n stâncă!

Târziu, când dup-asaltul cumplit se trase valul,
Iar grelele divizii — oprind elanul forții —
Au stat să-și socotească spărturile și morții,
Un singur gând avură; să-și mute arsenalul...
Și a pornit pe cale trudit feld-mareșalul
Cu suflet trist, cu ochi plecați, cu fața suptă,
In fruntea rămășiței de oști împărătești,
Sperând să-și poată drege, pe alt sector de luptă,
Uzina-i sfărmată de piepturi românești,
La Mărășești!

Mircea Dem. Rădulescu

*) Fragment din poezia „Mărășești". (Eroice) de Mircea Dem. Rădulescu.

OPINIA MINORITARA și PARTIDELE POLITICE

sau „Quos licet Jovi non licet b..."

de MIHAIL DRAGOMIRESCU
Profesor Universitar

Aș fi vrut, în acest articol, să răspund d-lui *H. Sanielevici* care, pe lângă „stilul bulgăresc", îmi impută „filosemitismul antipatic" de altă dată și „antisemitismul (?) de astăzi" voind să facă pe cei ce nu mă cunosc să creadă că, în această chestie, fundamentală pentru existența neamului românesc, eu sunt un fel *de Iorga* care, neîncetând a face declarații de românism a putut să ajungă colaboratorul acelora pe care îi apostrofa cu „Adivor!" și cu „taci moi"! Amân chestiunea pentru o săptămână — și minoritarii noștri nu vor avea să piardă nimic din explicațiunile ce voiu da — pentru ca astăzi să curăț terenul de cartușele ofensive dar oarbe, cu care „Adevărul" și „Dimineața" caută să împroasce „Viitorul", că s'a făcut vinovat că le-a pecetluit pentru totdeauna ca pe niște reprezentante ale părții meschine din conștiința culturală românească.

„Adevărul", inconștient de starea sa civilă și de situația sa reală înăuntrul conștiinței noastre culturale — unde nu e decât un *tolerat* care însă îndrăznește să facă pe stăpânul, fiindcă de treizeci de ani a putut murdări, fără pedeapsă, toate somitățile politicei și culturei românești — „Adevărul", zic, își închipue că este nici mai mult nici mai puțin, decât la fel cu orice alt ziar de partid, care în focul luptei și pentru ajungerea unui ideal pozitiv în legătură cu întărirea românismului, întrebuințează uneori aceleași mijloace violente de luptă ca și el. Din momentul ce presa noastră de partid ridică anume chestii și apoi le uită, de îndată ce adversarul vizat își încetează opoziția; din momentul ce această presă scoate adesea în relief cât mai puternic calitățile oamenilor politici pe cari vrea să-i impună opiniei publice; și din momentul ce aceiași presă nu cruță pe adversari, atacându-i fără milă în slăbiciunile lor, și lăsând în umbră, calitățile lor; — din acel moment, ele nu fac decât să practice *santajul, reclama* și *defăimarea* întocmai cum face și el, „Adevărul". Și atunci ce deosebire între ele și presa de partid? Și atunci cum mai poate un ziar de partid ca „Viitorul" să-l ia de sus, să-l moralizeze, să-l caracterizeze, cum a făcut, și să-i ia pentru totdeauna masca de pe obraz în fața adevăratei opinii românești?

„Adevărul", din nesimțire sau din ignoranță — sau din amândouă, căci nesimțirea este cel mai mare auxiliar al ignoranței — face o confuzie care, firește, îi convine. Lui i se pare că a face reclamă pentru bani, a defăima pentru bani, a face șantaj pentru bani, sau a face reclamă, a defăima și a face șantaj pentru a surpa însuși edificiul Statului românesc, — este tot una cu a lăuda, a critica și a amenința, pentru ca să faci să triumfe, cu un minut mai de vreme, o idee politică, nedeslipit legată de gândul sincer și aprig al înălțării și întăririi neamului și țării. „Adevărul" pune accentul pe formă și face abstracție de fond. Cum am spus, din nesimțire (căci un mosafir nu poate avea drepturile stăpânului casei, nici chiar dacă l'a ginerit), sau poate (căci minoritarii în genere sunt mai puțin deștepți decât par în alte afaceri) — din ignoranță, să apară cu multă emfază — astfel!

Tristă și proastă emfază!

In adevăr, lăsând la o parte faptul, relevat într'alt foileton, că presa de partid mai face și *greșeli* de *opoziție*, la care sunt târâte tocmai de ziarele care odată și-aveau pe un frontispiciu adagiul nerușinat „nimic sfânt", — dualitatea „Adevărul" și „Dimineața", această Dodică-Rodică monstruoasă a publicisticei românești este din nou pusă în următoarea dilemă. Ori ești organ corosiv al bunului simț românesc și lauda ta e reclamă, critica ta e defăimare, amenințarea ta șantaj, pentru că tu n'ai de ideal decât îmbogățirea pe ruina conștiinței naționale românești; ori ești și tu organ de partid, ca toate celelalte ziare de partid, și ai dreptul ca și ele să critici, să lauzi, să amenințî. In acest din urmă caz însă trebue să ne spui: care e partidul tău? care sunt oamenii tăi politici? care sunt șefii tăi răspunzători? care e programul tău? care e idealul tău politic?

In loc să răspundă la aceste întrebări la care nu poi răspunde, pentru că acest monstru cu două capete, nu are nici un ideal politic mărturisibil, nici șef politic răspunzător, necum vr'un program de urmărit în luptă cu alte programe politice românești, — și-a găsit un rost — vag e drept, care însă pare că spune ceva, când în realitate e un nimic. Ele ne spun: Noi suntem *opinia publică*! Noi nu suntem înregimentați în nici un partid! Noi reprezentăm opinia publică *independentă*. Noi n'avem *sgardă*, noi suntem pentru libertatea opiniilor, pentru independența absolută a părerilor...

Opinia publică? Opinia publică românească? Opinia publică a celor 14 milioane de români? Asta reprezentați voi? Dar ce-ați zice când ziarele fasciste și naționaliste v'ar răspunde: „Nu voi sunteți opinia publică românească, — căci „voi sunteți minoritare, — ci noi! Opinia „publică românească este legată de grija „existenței neamului românesc, și deci ea „nu e nici independentă, nici liberă. Libertatea absolută, independența absolută este a celor ce nu au nimic sfânt. Ele sunt ale celor ce neavând nici un „ideal sau numai un ideal de distrugere „stau deoparte și vor să câștige dela toți „cei slabi și nemernici (căci și deaceștia „românimea are destui). Ele sunt trențele strălucite cu care vă acoperiți o hidoasă stârpiciune. Opinia românească „are steag (voi îi ziceți, ca să-l înjosiți „sgardă). E steagul cu trei culori, de care „voi vă bateți joc adesea vorbind de „proză tricoloră" și de politică tricoloră". E „steagul care înseamnează dogma sfântă „a Românismului: *întâietatea* politica, întâietatea economică, întâietatea culturală „a elementului de baștină românesc! Aceasta este opinia publică românească, „opinia majorității acestei țări, opinia celor care au stăpânit, au suferit și s'au „îngropat generații după generații în acest „pământ, la care voi, mosafirii, întindeți „ghiare lungi și cu unghii și mai „lungi"... Așa e că ar amuți?

PALATUL EFORIEI

Răspuns cotidianului maghiar-jidănesc din Cluj „KELETI UJSÁG", alarmat de desgroparea delicatei chestiuni a „omorului ritual", făcută de „Cuvântul Studențesc".

Intr'un editorial pe o pagină întreagă intitulat *„Palatul Eforiei"*, ziarul jidovit clujan al intereselor pan-maghiare, *„Keleti Ujság"*, se ocupă cu chestiunea *omorului ritual* jidănesc, scoasă din nou la suprafață de către „Cuvântul Studențesc", și în continuare, încearcă niște incursiuni în chestiunea *antisemitismului* mondial și a celui românesc.

Intâi vom constata că numitul ziar nu amintește o singură dată *numele* ziarului nostru, nici al corporației care îl scoate. Nu numai din motivul că s'ar teme de viitoarea replică *prin fapte* a studențimii insultate cât din groaza de a face cunoscut lumii că „infernala" propagandă care se revarsă din Palatul Eforiei „până în văgăunele munților și ale satelor" (de aceasta se teme autorul, mai ales), este dusă de către *Studențimea României*, de *România viitoare* ea însăși.

Lăsăm cu desăvârșire la o parte critica replicei confratelui maghiar clujan al „Adevărului" și „Luptei", relativ la omorul ritual, deoarece e atât de copilărească (cel mai puternic contra-argument e acesta; s'a constatat că copilul denunțător, fiind mic, nici nu ajungea până la indiscreta gaură a cheii din ușa sinagogei dela Tisza-Eszlar!), încât nu merită decât disprețul ce-l purtăm jidanului care surprins în flagrant-delict, bâlbâe naivități și minciuni, dârdâind din dinți și din încheieturi.

Budapestanul autor, îngrijorat de viitorul României, periclitat de studențimea română și de ziarul ei, își permite însă o serie de considerațiuni *statistice*, asupra antisemitismului, banale deja pentru cunoscătorii chestiunii jidovești, cărora să le dăm puțină atențiune și câteva răspunsuri.

Keleti Ujság,—constatând că în lume sunt două feluri de antisemitism: al guvernului, combătut însă de opoziție, (ca în Ungaria de astăzi), sau al opoziției, combătut de guvern (Germania), — își arată nedumerirea față de antisemitismul român, unic în felul lui: el pornește dela opoziție, dar e „susținut" de guvern. Aci mintea jidanului se oprește în loc. Deși părerea noastră e că în ceea-ce privește sentimentele guvernului față de mișcarea națională antisemită, facem și noi parte din categoria Germaniei, îl sfătuim totuș pe autor să citească puțin statistica jidanilor din Europa, poate se va lămuri întru câtva și va constata cu noi, că încă tot nu s'a ridicat actuala generație conducătoare la înălțimea generațiilor trecute, în ceea-ce privește combaterea conspirației macabeilor, — cu toată „prea marea solidaritate care există deja între guvernul de astăzi și opoziție antisemită din România".

Drept dovadă că judaismul nu urmărește distrugerea bisericii creștine și a creștinătății, ni se prezintă exemplul unui Papă care, deși de origină jidan, totuși n'a ținut să descopere creștinătății, nici o crimă plănuită de foștii lui coreligionari împotriva noii sale religiuni. Dar, cunoaște oare autorul editorialului următorul citat din enciclica Papei Leon XIII, „Humanum Genus", în care sfințitul părinte condamnă primejdioasa sectă a jidanilor fracmasoni, pentrucă:

„este *criminală* în organizarea ei:

„este *nelegiuită* în principiile și actele ei contra Religiei creștine;

„este *imorală* în principiile și actele ei contra legilor naturii;

„este *distrugătoare* a familiei;

„este *revoluționară* în principiile ei și în actele sale contra Societății;

„este *ipocrită* și *mincinoasă* în principiile și actele ei contra Umanității" [1]).

Un Papă dă deci aceste epitete jidanilor francmasoni, un Papă cu cel puțin atâta autoritate cât neofitul Papă al lui *Keleti*.

De ce avem noi îndrăzneala să lucrăm pe față, să nu ne ascundem nici numele nici tabăra? Pentrucă avem desăvârșită încredere în biruința noastră. Pentrucă suntem pătrunși de adevărul că dacă nu vom lupta și nu vom birui judaismului „vom muri ca națiune", cum spunea Vasile Conta, iar dacă e vorba de o moarte a neamului, preferim să murim *luptând* mai aprig decât Cammbronne, decât așteptând, plecați iataganul.

Trecând peste câteva pasagii isterice, mai remarcăm următoarele:

Autorului i-au scăpat printre virgule și litere câteva fire autentice de perciun acolo unde spune că: oricât s'ar zbuciuma antisemiții, jidănimea nu va muri, deoarece niciodată un popor n'a murit înainte de a-și îndeplinit misiunea istorică. Suntem de perfect acord: nici noi nu considerăm de închisă și înmormântată chestiunea jidovească. Noi însă o vom rezolvi (și prin aceasta vom încheia menirea istorică a neamului lui Izrael) nu prin triumful principiului „poporului ales", ci prin accelerarea morții celor ce, întârziați printre noi, nu mai pot trăi cu plămânii lor învechiți, în atmosfera schimbată a vremurilor noui.

Tot de perfect acord suntem cu *Keleti Ujság* în a combate pe M. Harden, care credea în asimilarea jidanilor. Niște plămâni vechi nu pot fi înlocuiți cu alții noui, oricât ar afirma-o aceasta d-l prof. Gusti. Nici D-rul Voronoff n'ar avea această pretenție. Impreună cu *Théo-Doedalus* [2]) spunem și noi:

„Nu poate să aibă loc o absorbițiune. De aceea, ar fi logic să conchidem că ar putea să aibă loc o vomitare. In cazurile de intoxicație a individului sau a unei rasse, trebue cu orice preț să fie aruncat afară ceea-ce nu se poate absorbi"... „Popoarele civilizate ale Europei și Americei suferă astăzi de acelaș rău, de acest *semito-morbus*, al cărui ser nu s'a descoperit încă".. Tocmai la descoperirea lui se lucrează și în micul laborator dela Palatul Eforiei din București și dela Hotelul Bejan din Iași. E puțin, ce-i drept, pentru o țară atât de primejduită ca România, dar, nădăjduim că în curând dimensiunile luptei vor deveni hotărâtoare și la noi, cum au devenit de pildă în Statele-Unite, unde *Henry Ford*, conducătorul antisemitismului american, are cele mai multe șanse de a fi ales *Președinte al Republicii*, după expirarea scurtului mandat al lui Coolidge.

Și, astfel, ne apropiem de împlinirea adevăratei meniri istorice a poporului lui Izrael, prevestită încă de Evanghelia noastră cu multe veacuri înainte...

Avizăm ziarul Keleti Ujság că studențimea a luat cunoștință.

Insultele la adresa studențimii, cu care e dres articolul, le înregistrăm cu titlu de document: „Suflete negre" (sötét lelkek)... „mârșava operă a abrutizanților" (a butitók gonosz munkája)... Antisemitismul Palatului Eforiei poate fi cel mult „o bună afacere" (jo üzlet) pentru „otrăvitorii de de fântâni" (kútmérgezők) cari „doresc să aprindă astăzi țara, pentru a-și încălzi la focul ei blidul de fiertură" (nekik füz kell, hogyannak lángjaivál csuporlevesét megmelegithessék), și a-și potoli setea de sânge (vágyják a vért)...

Avizăm ziarul Keleti Ujság că studențimea ia la cunoștință aceste insulte aruncate, în zilele de vacanță universitară, în obrazul *întregei studențimi române*, al cărei *organ oficial* e *„Cuvântul Studențesc"*. Pentru ca atunci când se vor produce efectele să nu fim din nou condamnați fără a cunoaște cauzele, înregistrăm de pe acum aci seria provocărilor de mai sus.

Un singur lucru ne-a mâhnit din întregul articol: îndrăzneala ziarului minoritar. E în psihologia jidanului de a cere mâna întreagă când i-s'a dat degetul cel mic. Putând obține interzicerea Congresului studențesc, ei vor, în continuare să meargă până la totala încătușare a studențimii: uneltesc acum să ne sugrume și cuvântul scris. Guvernul poate fi mândru de înalta încredere ce o are Izrael în posibilitatea înfăptuirii, sub actualul regim, a tuturor nelegiuirilor.

Urmează să se vadă însă ce va zice studențimea la toate acestea...

Pentru cititorii credincioși a lui *Keleti* și pentru redacția lui, avem doar următoarele cuvinte:

Acțiunea care pornește „dela Palatul Eforiei" pe față, cu fracheța și autonomia de cuget care ne caracterizează, este *a întregei studențimi române din țară*. *„Mârșavii abrutizanți"* (gonosz butitók) *ai „tâmpiților ciobani" români* (a pásztorok butitottelke), *sunt* **studenții României**, sunt *România de mâine*.

Sapienti satis.

Ion I. Moța,
Președintele centrului studențesc „Petru Maior". Cluj

1) Cf. *Paul Rosen*, *„L'Ennemie Sociale"*, p. 419, — citat în *„Protocoalele Înțelepților Sionului"*, ediția românească p. 223.

2) Cf. *„L'Angleterre juive; Israël chez John Bull"*, p. 57, — citat în *„Protocoalele Înțelepților Sionului"*, ed. rom., p. 217.

Evident că ceeace numesc „Adevărul" și „Dimineața" opinia publică românească; ea nu e altceva decât părerile minoritarilor, care fără să se gândească mai departe, se bucură că un adversar sau altul, este batjocorit la gazetă chiar dacă gazeta aceasta, ferească sfântul!, nu-i poate reprezenta opinia—care cum am spus—nu poate fi decât românească și independentă de soarta neamului.

„Adevărul" și „Dimineața" nu reprezintă opinia publică românească; ele totuși tind s'o pervertească pe de o parte, lucrând asupra conștiințelor majoritare nereflectate (români interesați slăbănogi sau pătimași), iar pe de alta asupra tineretului necopt și chiar asupra copiilor și femeilor, pentru care au înființat rubrici și chiar pagini speciale! Sunt organe deletère ale culturii românești, foi de dejecțiune a tot ce tinde la sdruncinarea ființei noastre naționale, — reprezentanțele meschine ale conștiinței noastre culturale.

Asemănarea ce caută să facă între ele și celelalte organe politice e numai formală. Fondul ce reprezintă, linia de caracter ce, cu oarecare zigzaguri, constitue esența firii lor, este *antiromânismul*, vrăjmășia în contra românimii în perioada ei de întărire și înălțare...

Dar asta e antisemitism! Antiminoritarism, în cazul cel mai rău. da. *Dar nu e nici a tisemitism, nici antim.noritarism*, pentrucă minoritarii n'au decât, prin ideile și sentimentele lor, prin modestia și cuviința lor, să se înjuge la idealul majoritarilor. N'au decât să-și piardă „dungile spectrale" despre care am vorbit altă dată, — cum au făcut și fac mulți,— și vor fi îmbrățișați cum sunt ațâți, cu cea mai mare dragoste.

Dar despre aceasta voi vorbi în numărul viitor.

Mihail Dragomirescu

După „Viitorul" din 10 August.

O întrebare pentru „Societatea ortodoxă a femeilor române".

Ce rost au în școalele societății ortodoxe, eleve jidovce?

Cerem să ni se răspundă, căci noi suntem nelămuriți.

Altă dată... și acum

Cu o curiositate și totodată ca necesitate pentru vremurile ce trăim, suntem nevoiți a cita următoarele rânduri, scrise de profesorul Nicolae Iorga la 1906 în No. 64 al „Neamului Românesc". Aceste rânduri și-au găsit fericita exprimare, cu ocazia unei contramanifestații la o manifestație sionistă în Craiova, unde — după aprecierea de atunci a d-lui Iorga — se simțea românește foarte puternic și unde printre manifestanți s'au găsit și tineri din școli.

Iată, ce spunea atunci d-l prof. Nicolae Iorga, întregului neam românesc:

...„Acum câțiva ani, când aceiași școlari și studenți nu credeau „în nimic decât în dreptul lor de „a petrece, când era un desfrâu „și o ticăloșenie morală fără pereche, când te îngroziai văzând ce „moravuri are tinerimea care va fi „mâine în fruntea trebilor, atunci „nu se invia și nu se mânia nimeni. „Iar acum, când acești tineri cred „în neamul lor și-l iubesc cu toată „căldura vârstei, când ei sunt gata „oricând să-și dovedească aceste „sentimente în felul înfocat ce se „potrivește cu tinerețea lor, când, „în locul cântecelor de nerușinare, „ei fac să se audă pe străzi imnurile noastre, când ei, fricoșii „de odinioară, arată că nu se tem „de fapta lor patriotică ce răspunde „conștiinței lor și conștiinței tuturora, — o atunci, firește, ei sunt „niște turburători, cari trebue umiliți și prigoniți până se vor întoarce „la vechea rânduială de ațipire „lasă în vicii!"

Astfel glăsuia odată D-l prof. Niculae Iorga. Nu avem însă nimic de comentat. Ne permitem doar, a constata că așa la 1906 ca și la 1923 D-l Nicolae Iorga „se miră și să mânie" în această materie, desigur pentru a fi statornic în gândire.

O tempora, o mores!!

V. I. Ș.
Student-Cluj

Natalitatea și mortalitatea

la Evreii din București între anii 1895 — 1913

Două diagrame ale serviciului statistic al Primăriei Capitalei mi-au căzut în mână, după îndelungată căutare, și din ele extrag următoarele, menite să convingă și pe cei mai puțin încrezători, că Evreii sunt un pericol pentru neamul nostru.

Intre 1895 și 1913 s'au născut în București:

Români 129 949 și au murit 112.546
Evrei 22.748 și au murit 12.800

In 19 ani deci s'au adăogat populațiunei românești 1743 suflete, iar celei evreești 9678 suflete.

La suta de locuitori, creșterea populațiunei românești a fost în acelaș decurs de timp, în medie de 15,08 pe an, iar creșterea populațiunei evreești, în medie anuală, 40,71.

Deci în acești 19 ani, pentru fiecare român s'a născut 2,70 evrei sau mai bine la sută de Români, 270 evrei.

La suta de români născuți între 1895—1913 avem 86,66 morți, pe când pentru evrei numai 56,22 la suta de locuitori.

Pe când *Evreii au la nașteri* asupra noastră, *un excedent de 25,63%*, *Românii au*, asupra lor, *la morți, un excedent de 30,44%* de indivizi!

Regretând că buletinul statistic al Primăriei Capitalei nu mai apare dinainte de război, când serviciul statistic era condus de D-l Zamfir Arbure — cunoscutul luptător basarabean, — pe această cale adresez D-lui Primar al Capitalei, rugămintea de a pune la dispoziția actualului șef al serviciului — pe care-l cunosc și știu că muncește mult în această direcție — sumele necesare pentru editarea anuarului statistic al Capitalei, începând cu anul în care s'a oprit D-l Zamfir Arbore, mi se pare 1914.

Atât de mult ar profita Demografia!

Grig. Mich. Cotlaru

Români!

Boicotați pe Jidani

DIN PRESA STREINĂ

Le Journal de Pologne dela 25 Ianuarie 1923 publică următoarele amănunte curioase asupra războiului ce au declarat jidovii ruși sau mai bine internaționali în contra creștinismului:

„In ziua de sf. Silivestru s'a organizat o procesiune nelegiuită. Copii de ambele sexe, travestiți în Maica Domnului, Isus copil, apostoli, sfinți și sfinte străbăteau străzile orașului (Moscova) cântând imnuri revoluționare și cântece obscene. Din mormântul lui Alexandru Newski s'a scos sicriul de argint, care conținea moaștele sfântului, venerat ca erou național. Profanarea a fost făcută de ofițerii jidani, cari fumau, dansau și cântau în cripta bisericei.

Sicriul a fost pus pe un automobil și transportat în muzeul Ermitajului. Israel a declarat un război pe viață și pe moarte credincioșilor lui Hristos.

Și dacă Rusia creștină se va deștepta din amorțeala ei? Jidovimea nu se gândește la posibilitatea acestui lucru? Atunci va striga în lumea întreagă contra... progromurilor".

(La Vita Italiana Ianuarie)

CANALIILE

In orașul Corabia se află o librărie ținută de jidanul Zoller, la care vinde și tatăl său un bătrân în etate de 55—60 ani. Cum la librărie veneau copile între 6—9 ani, spre a-și cumpăra diferite lucruri, bătrânul Zoller încerca să le ademenească dându-le poze și alte lucruri atrăgătoare pentru nevinotele copile. In ziua de 30 Iulie st. n. copila Irina — fiica cismarului Gheorghe Căpățână-Ivănescu, în etate de 8 ani, fiind trimeasă cu fetița Paula Stoișor, în etate de 9 ani, să cumpere ziare, s'au dus la sus zisa librărie. Acolo, copilele, cu ajutorul pozelor au fost atrase după tejghea, unde bătrânul Zoller, ținându-le încătușate pe amândouă copilele, prin cuvinte foarte degradatoare, inexprimabile, a încercat să siluiască pe copila Irina Gh. Căpățână-Ivănescu. Copila Paula Stoișor fiind mai mare, și dându-și seama de gravitatea faptei, s'a smuls din strânsoarea bestiei și a început să țipe. Intâmplător în acel moment, intră un domn în librărie, care la vederea mizerabilei fapte ce încerca să săvârșească, a smuls copila aplicând câteva lovituri de baston canaliei. In urma justelor demersuri ale tatălui copilei, Zoller a fost arestat. dar dupe două zile eliberat, prin împrejurări inexplicabile. *Adăugăm că librăria se află situată pe strada principală și că Zoller a încercat să atragă, prin procedeul arătat, încă 6 copile.*

Fapta unui student jidan

La Cluj, în ziua de 7 August a. c., frații Fișman au ademenit o fată tânără de 14 ani, fiica unor vecine și ducând-o afară din oraș pe câmp, au violat-o.

Unul din acești jidani e student la medicină.

Ei au recunoscut fapta și au fost înaintați parchetului.

Probabil însă, că până în prezent au și scăpat.

NOTE

N'avem în toată țara un ziar independent în care, cei ce formează opinia publică să găsească două rânduri cinstite, fără pic de patimă sau tendință. Pe lângă că e o rușine, e o nenorocire. Rușinea, încetul cu încetul se spală. Ea domnește numai în mijlocul nostru, și zi de zi, succedându-se, devine o obișnuință. Ecoul ei în străinătate pătrunde rar, și chiar dacă pătrunde, această rușine se manifestă sub formă de lupte politice interne, firești fiecărui stat. Nu e deci o rușine prea mare. Străinătatea nu se va ocupa nici odată de faptul că'n România nu există o presă independentă. Rușinea mai merge. Nenorocirea e însă nenorocire.

Dacă din 10 ziare ce apar în România, cinci sunt de partid, patru vândute, s'au dictate de minorități și una pur și simplu de informațiuni sportive, unde va găsi nenorocitul care aleargă după cinste și adevăr, unde va găsi adevărul cinstit, care stăpânește viața acestui stat? Nicăeri, desigur. Opinia lui se va forma, și apoi, firește, acțiunea sa va lua naștere sub influența cutărei sau cutărei patimi sau tendințe, propăvăduită de presa de partid sau de cea vândută. Aceasta-i nenorocirea.

— Presa e un mijloc puternic de educație a maselor și ne mirăm cum cei cinstiți și cărora astăzi le stă în putință, n'au înțeles că ideia unei prese absolut independente, judecătoare, cumpănitoare și trăgătoare de concluzii cinstite, e cea care se impune înaintea oricărei alte idei născută și pusă în lucru, pentru ajutorul poporului. Există'n țara românească instituțiuni culturale, care au puterea și autoritatea morală să pună 'n aplicare ideia unui ziar independent, cu adevărat, închinat numai cinstei, adevărului și soluțiilor nepătimașe.

— Așteptăm să isvorască de undeva această binefacere, și e o presimțire puternică care ne spune, că nu va întârzia.

V. G. M

Turburările dela Pitești

Ziarele, cu interes, fac multă vâlvă și fac atenți pe guvernanți că turburările antisemite au început.

Ce o fi vrând să înțeleagă prin aceasta, nu știm; dar înțelegem perfect de bine că dela o vreme a început o campanie nejustificată contra a tot ce este românesc și de natură mai ales națională.

Așa din protestarea inteligentă a studentului, elevilor și tuturor românilor din orașul Pitești, contra serbărei comunității israelite din localitate au vrut să dea aspectul unei nopți a lui Bartolomeu, dând alarma la Liga Națiunilor că Evreii sunt persecutați.

Nu cunosc cauza acestei protestări, însă, ca piteștean îmi iau permisiunea să dau câteva lămuriri asupra felului de a fi al Românilor de prin părțile acelea.

Fără nici o rezervă pot spune că oamenii aceștia nu făceau deosebirea între român și străin și mai ales între români și evrei. Chiar în timpul frământărilor studențești, de ai fi discutat cu un piteștean în această chestiune, îți vorbea cu indiferență proverbială a englezilor ca și când, în acel oraș, nu ar fi existat o chestiune evreiască.

Profesorii, avocații, studenții și elevii par'că nici nu existau în acel oraș, pentrucă nu puteai conta pe sprijinul lor din pricina toleranței cu care erau înzestrați.

Așa că aci se trăia ca într'o familie, fără nici un gând din partea autochtonilor de a leza pe mosafirii lor jidani.

Dar jidanul tot jidan; să fie mai cu moț— pentrucă e poporul ales — și să sgândăre focul ca să iasă fum.

D-lor, au crezut de cuviință că acum după faimoasa încetățenire să dea o serbare pur jidănească, în orașul toleranței și chiar în grădina publică.

Aceasta nu însemnează nimic pentru ziarul „Dimineața", însă pentru piteșteni, cari s'au simțit loviți în sentimentele lor românești, înseamnă ceva, și încă foarte mult.

Sigur că au mai contribuit și alte chestiuni pe care noi nu le cunoaștem și pe care vom căuta să le aflăm. Insă, felul cum au înțeles să protesteze autochtonii este mai mult decât lăudabil și aceasta trebuia recunoscut de însăși ziarul poporului ales.

Noi, nu putem decât să fim mândri că orașul Pitești a știut să calce pe urmele strămoșilor săi apărându-și demnitatea cu cinste.

Chestiunea este deschisă și încă de adversari, deci așteptăm să vedem care își ține onoarea până la sfârșit.

Dumitru Ghițulescu
Student

Comunicat

Având în vedere faptul că guvernul a oprit Congresul General studențesc, care trebuia să aibă loc la Cluj în zilele de 20 August și următoarele, se aduce la cunoștința tuturor ca Biroul nostru își încetează activitatea deoarece toate stăruințele comitetelor studențești de a face guvernul să revină asupra tiranicei hotărâri, au rămas zadarnice, *congresul fiind interzis a se ținea, sub orice formă.*

Situația nou creată va fi examinată și soluționată prin luarea unor hotărâri definitive în congresul tuturor delegaților studențimii care se va ținea la Iași, în 22-29 August 1923, în urma căruia se va da un comunicat, care va servi de îndrumare fiecărui student până la adunările Centrelor cari se vor ținea îndată ce vor sosi studenții în orașele universitare.

Comitetul Central
Pentru organizarea congresului general studențesc. Cluj.

Comemorarea unui deceniu dela moartea lui Aurel Vlaicu

In urma apelului făcut de comitetul de inițiativă, care voește ca la 13 Septembrie a. c. să bată o placă comemorativă pe casa din Bintinti a lui Aurel Vlaicu și o piatră de aducere aminte la Câmpina, locul morții, „Cuvântul studențesc" ține deschisă lista de subscrie publică și roagă pe toți Românii cinstiți să și dea obolul lor pentru această lăudabilă inițiativă. Banii se vor trimite direct *Băncii „Ardeleana" din Orăștie jud. Hunedoara*, iar ziarului nostru se va face cunoscut, printr'o c. p., suma și numele donatorului.

LISTA DONATORILOR:

Suma din urmă. . .	1730
Cercul studențesc brăilean.	100
D. Manolache Petre, elev șc. sup. comerț București,	10
Covrigeanu Emil, medicină, București	20
Total. .	1860

UN NOU ACT DE TEROARE

Guvernul oprește și ținerea congresului de delegații

Intre 22—29 August, urma să se țină la Iași congresul delegaților studențimii din întreaga țară.

D-l Ministru Angelescu, a făcut cunoscut delegației bucureștene, că nu permite ca acest congres să se țină la Iași.

Vom vedea ce ne rămâne de făcut.

INFORMAȚIUNI

La 23 Septembrie se va deschide la Iași, Congresul Asociației Generale a profesorilor universitari din țară. Vor asista delegați din București, Cluj și Cernăuți, sub președenția dr. Angelescu, ministrul Instrucțiunii.

Intre alte chestiuni se va discuta și redeschiderea Universităților.

—

Organul antisemit „Deșteptarea Creștinismului" și-a încetat apariția. Aducem la cunoștința publicului că numitul ziar va reapare imediat ce va putea face rost de hârtie, așa că să nu se bucure jidanii.

—

„Studenții Academiei Comerciale din Cluj anul I și II, sunt invitați de colegii lor din București a-și trimite de urgență adresele d-lui Ștefan F. Nicolescu, B-dul Alex Cuza No. 10, Președintele Comitetului Revistei Cursurilor Acad. Comerciale, pentru a li se expedia prin poștă recomandat-ramburs, revista cursurilor tipărită cu fondurile Ministerului de Industrie".

Inscrierile la Conservatorul de Muzică și Artă dramatică din Cluj vor ține din 10-20 Sept. 1923.

La cerere (și prin poștă) se primește dela Secretariatul Conservatorului broșura „Informațiuni pentru anul scolar 1923-1923".

E de observat că cu acest an școlar se vor deschide la acel Conservator, cursuri de toate instrumentele de suflat de lemn și alamă.

—

In numărul 26 al ziarului nostru am vorbit despre Concertul dat în Vâlcele-Trei scaune și arătăm că după concert 2 jidoavce au jucat călușarul. In privința aceasta primim următoarele din partea d-lui înv. C. Deliu din Belin.

„Concertul n'a fost dat de către corpul învățătoresc, acesta neavând în primul rând nici organizație didactica organizată normal—ci de către un cor condus de învățătorul Iordache și format din câțiva învățători și cursiști (suplinitori) din vecinătatea orașului Sf. Gheorghe.

Dacă concertul era al corpului învățătoresc, fiți siguri că *jocurile noastre* nu le schimonoseau cele două jidovce".

Suntem fericiți acum, căci știm că rușinea nu cade asupra întregului corp învățătoresc din Trei scaune, ci numai asupra câtorva...

La Constanța a apărut No. 4 din ziarul „Românul", organ de propagandă național-culturală, redactat de un comitet de studenți.

—

Persoanele cari doresc a lua parte la serbările din ziua de 6/19 August pentru comemorarea glorioaselor lupte și a biruinței dela Mărășești, au o reducere de 75 la sută pe C. F. R. la orice tren din orice direcție, care pleacă cu destinațiunea pentru Mărășești.

Invitații cu bilete speciale emise de Societatea „Mărășești, vor putea călători gratuit.

Pentru locuitorii Județelor Putna și Tecuciu, sunt puse la dispoziție două trenuri speciale, cari vor pleca din Focșani și Tecuciu la ora 6.30 dimineața, astfel ca la 7.30 dimineața în aceiași zi să fie la serbare prezenți.

—

Se aduce la cunoștință acelor cari au bilete de călătorie gratuită ale Societății „Mărășești", să facă viza la Casierul Stației de plecare, iar la înapoiere la Mărășești.

—

Cercul studențesc din Roman s'a reîntors dintr'o frumoasă excursie pe valea Bistriței. In întreg ținutul populației și în special sătenii le-au făcut primire cu adevărat strămoșească, mărturisindu-le dragostea cu care ei privesc mișcarea studențească, mișcarea de regenerare națională.

Mulțumiri depline celor ce au înțeles și susțin cu fapta mișcarea studențească, mai cu seamă când aceștia sunt pătura de temelie a țărei.

—

In ziua de 5 August a. c. a avut loc o mare întrunire publică, organizată în orașul Vaslui de către „Liga Apărării Naționale Creștine" cu concursul Cercului studențesc și a organizației fasciste locale. Au luat parte delegați ai Comitetului Central al Ligii din Iași, delegația Cercului studențesc, delegații secției bârlădene și din Huși.

Cu toată starea de asediu, luată de autoritățile locale, întreagă populația orașului și populația rurală, a răspuns cu un entusiasm de necrezut.

Tipografia „Steaua", strada Vasile Lascar, 40 bis.—București.

Girant responsabil: Eugeniu Bușilă.